

и колкото и да се отказвахъ, но той ме накара да сѣдна. Народътъ се събираше на мегдантъ за да очаква веселото зрѣлище, и ето че слѣдъ нѣколко минути се чухъ звуковетъ на така-нарѣченний Българскиятъ маршъ, който тука по цѣли дни пѣхтъ както възрастнитѣ, тъй сѣщо и дѣцата, и го пѣхтъ съ забѣлѣжителна точностъ. Този пѣхъ го пѣяха Българскитѣ солдати отъ една дружина, които се показваха отъ противоположната страна. Най напредъ издеше на конь руски офицеринъ, а подиръ него вървѣхъ заробенитѣ Турци, и тѣхнитѣ тъмnochервени фесове напълниха сичката улица. Въ първитѣ редове вървѣха нѣколко турски офицери. За мене бѣше много интересно да видя, какъ ще се отнесхтъ Българитѣ къмъ своитѣ вѣчни врагове, които сега бѣха безопасни и уплашени. Азъ очаквахъ присмивки, изразения на злоба, но останахъ излъганъ: народътъ ги глѣдаше съ любопитство, наистина бѣше веселъ, не само че не забѣлѣжихъ никакъвъ ударъ, а даже не чухъ и никаква неприлична дума, никакво нападение. Множеството бърже измина покрай мене, и азъ отидохъ слѣдъ тѣхъ като разглѣдвахъ заробенитѣ. Тѣхнитѣ лица бѣха сериозни и тѣжни и особено лицето на единъ офицеринъ привлѣче върху себе моето внимание. Той бѣше чловѣкъ на срѣдня възраст, доволно хубавецъ, съ умно изражение и черни очи; неговитѣ мисли, както се виждаше, бѣха съсрѣдоточени нейдѣ-си на далечъ; той като че не съзнаваше дѣйствителността и машинално вървѣше напредъ съ всичкитѣ други, уморенъ отъ слънчовий пекъ и отъ ходенъето; фесътъ му бѣше туренъ кждѣ заднята частъ на главата; сетрето му раскопчано . . . Какво